

DET UNIVERSELLE RETTFERDIGHETENS HUS

BAHÁ'Í VERDENSSENTER

Ridván 1987

Inderlig elskede venner!

Iverksettelsen av seksårsplanen ved ridván 1986 skjedde samtidig med at det ble innledet en ny epoke – den fjerde – i den organiske utviklingen av vår tros formingstid. De administrative institusjoner i denne Guds Sak i stadig utvikling hadde allerede begynt å vise tegn på økende modenhet, mens de samtidig var i ferd med å tre ut av sine tidlige dagers tilstand av beskyttende ubemerkethet og inn på den større arenaen for offentlig oppmerksomhet. Disse to parallelle prosessene ble markert av en utvikling med vidtrekkende følger for bahá'í-samfunnets indre liv og av en ytre aktivitet med et omfang uten sidestykke i hele dets historie.

Den førstnevnte utviklingen var en overføring av ansvar, der alle nasjonale samfunn, gjennom sine Nasjonale Åndelige Råd, i samråd med rådgivere, Lokale Åndelige Råd og de troende i sin alminnelighet, ble anmodet om å utforme, for første gang, de målene de selv skal nå i løpet av den nye planen. Denne forventningen om modenhet var en utfordring for de nasjonale samfunnene, og den fant sitt motstykke i utformingen av nasjonale planer som ble forelagt Verdenssenteret for å skulle samordnes til seksårsplanen for hele verden.

Den sistnevnte aktiviteten bestod i at hele bahá'í-verdenen reiste seg i forening for å spre erklæringen *Løftet om fred i verden* av oktober 1985 til verdens folk. Statsoverhoder, et større antall medlemmer av nasjonale regjeringer, diplomater, lærere, fagforeningsmedlemmer, religiøse ledere, fremstående medlemmer av dommerstanden, politiet, juridiske, medisinske og andre yrkesgrupper, personer med verv i lokale myndigheter, klubber og foreninger, samt tusenvis av enkeltmennesker, er blitt overrakt erklæringen. Det anslås at så langt er over en million eksemplarer, på rundt sytti språk, blitt delt ut. Disse to aktivitetene alene har i stor grad øket den voksende styrken og modenheten i verdens bahá'í-samfunn og gitt det et bilde utad som er klarere definert og lettere å oppfatte.

Andre faktorer har i stor grad bidratt til at troen har trådt så raskt inn på verdensarenaen. Faktisk ser det ut til at enhver aktivitet hos livets hær, som finnes spredt så viden om, nå blir lagt merke til og kommentert av en eller annen gruppe innen offentligheten, fra De forente nasjoners hovedforsamling til små og endog avsidesliggende lokalsamfunn.

Standhaftigheten hos de hårdt prøvede persiske troende er fortsatt den viktigste kilden til denne verdensomspennende oppmerksomheten som i økende grad fokuseres på troen. Selv om de brutale henrettelsene av heltemodige martyrer nå er mindre hyppige, utsettes dette lenge forfulgte samfunnet fortsatt for sjikanering, det påføres savn, det skjelles ut og plyndres. Mer enn 200 sitter fortsatt fengslet. Disse forholdene gir det internasjonale bahá'í-samfunns representanter ved De forente nasjoner håndgripelige grunner for sterke og

vedholdende appeller, som har vakt selve hovedforsamlingens bekymring. De har også ført til henstillinger til den iranske regjering på vegne av de forsvarløse bahá'íene fra Menneskerettighetskommisjonen og fra mange mektige nasjoner, iberegnet de ulike regjeringer som utgjør Det europeiske fellesskap.

Alt dette har ført til at vår elskede tro fortsetter å være under internasjonal observasjon. Denne interessen er blitt styrket ikke bare av spredningen av erklæringen om fred, men også av de raskt økende aktivitetene innen området økonomisk og sosial utvikling. Aktivitetene spenner fra åpning og drift av radiostasjoner - hvorav syv nå sender - til skoler, programmer for leseopplæring, jordbruksbistand og et hopetall små, men verdifulle foretagender på landsbynivå i mange deler av verden.

Nasjonale bahá'í-samfunn har organisert og med hell gjennomført konferanser mellom ulike religioner, fredsseminarer, symposier om rasisme og andre emner som vi kan gi særlige bidrag til. Ofte har de oppnådd stor publisitet og vakt interesse hos høytstående personer i ledende stillinger i samfunnet. Bahá'í-ungdom er blitt inspirert og oppløftet av visjonen og idealismen hos "den nye menneskerasen", og gjennom sine mange sammenkomster har de tiltrukket seg sine kamerater i stort antall og ansporet sine egne til å innrette livet på tjeneste innenfor de mange områdene hvor en rik høst venter den hengivne bahá'í-arbeider.

I tillegg til at våre medmennesker i raskt økende grad forbindes med bahá'í-aktiviteter, er det gjennomført en fremragende og strålende prestasjon: fullføringen og innvielsen av det vidunderlige bahá'í-templet i New Delhi, som mottok over 120.000 besøkende i løpet av de første tretti dagene etter at det ble innviet til Guds tilbedelse. Dette symbolet på renhet forkynner at Gud er én og at hans budbringere er ett i dette landet som har et slikt mangfold av ulike religiøse trosretninger, og det markerer på behørig vis den kraft og storhet som disse ytterst spesielle dagene i Guds hellige Saks liv er blitt inngitt.

Forholdene ligger til rette for en allmenn, rask og massiv vekst for Guds Sak. Den umiddelbare og grunnleggende utfordringen er å arbeide for målene i seksårsplanen, hvor de innledende stadier allerede er påbegynt. Med fantasi, utholdenhet og offervilje må man fortsette det overmåte viktige undervisningsarbeidet. Derved sikrer man seg at stadig flere blir medlemmer og vil sørge for kraften, ressursene og den åndelige styrken som vil sette Saken i stand til å spille sin rolle i menneskehetens frelse på en verdig måte. For å understøtte denne prosessen er planens internasjonale mål satt opp. De krever at hundrevis av bistandsprosjekter settes ut i livet i samarbeid mellom ulike råd, at det Nasjonale Åndelige Råd for Zaire gjendannes ved ridván 1987 og at det i løpet av planen opprettes nye Nasjonale Åndelige Råd. Av disse er rådene i Angola, Guinea, Guinea-Bissau og Macao allerede blitt godkjent. I løpet av seksårsplanens første år har 338 personer allerede reist seg, ledet av de behov som ble fremsatt i tidligere planer, og slått seg ned i 119 land. En ny appell er nå under utarbeidelse, og enkeltheter om den vil bli gjort kjent om kort tid. Det er nå behov for å fremme og underlette prosjekter for tjeneste fra bahá'í-ungdommers side i utviklingslandene. Nasjonale Åndelige Råd bes om å iverksette, i samråd med hverandre og med hjelp fra de Kontinentale Rådgivningsnevnder, de beste midler til å sikre at de som reagerer positivt, kan gjøre effektiv tjeneste.

Forberedelsene til det hellige året 1992 er allerede begynt. Da vil man minnes hundreårsdagen for at Den Velsignede Skjønnhet gikk bort og at Pakten fikk sin begynnelse. Det er derfor på sin plass at Bahá'u'lláhs Pakt bør være hovedtemaet i seksårsplanen, for Pakten forbinder fortiden og fremtiden med de stadier som gradvis nærmer seg oppfyllelsen

av Guds løfte fra fordums tid. Ved å samle oss om dette temaet vil vi alle bli i stand til bedre å verdsette hva hans åpenbaring innebærer og sikter mot. Dette er, som Beskytteren sier, ”en åpenbaring som er blitt hyllet som forjettelsen og kronen på verket for tidligere tider og århundrer, som fullbyrdelsen av alle religionsordningene i Adams syklus. Den innvarsler en æra av minst ett tusen års varighet og en syklus som er bestemt til å strekke seg over ikke mindre enn fem tusen århundrer. Den markerer slutten på den profetiske æra og begynnelsen på oppfyllelsens æra. Den er uovertruffen både når det gjelder hvor lenge opphavsmannens forkynnergjerning varte og hvor fruktbar og strålende hans sendeferd var —.” De spørsmål som et slikt konsentrert studium bør gi svar på, vil uten tvil innbefatte betydningen av Bahá’í-pakten, dens opprinnelse og hva vår holdning til den bør være.

Når vi dveler ved disse dype spørsmålene, er ‘Abdu’l-Bahás magnetiske skikkelse stadig nærværende for tanken som Paktens Sentrum, Guds Mysterium og det fullkomne Forbilde. Hans ufeilbarlige fortolkning av de hellige tekstene og hans lysende eksempler på hvordan de lar seg anvende i det personlige liv, kaster lys over en måte å leve på som vi iherdig må beflitte oss på å etterfølge. I løpet av seksårsplanen vil syttifemårsjubileet for hans besøk i Vesten bli markert med feiringer og proklamasjonsaktiviteter av passende art. På samme tid vil man markere femtiårsjubileet for den første syvårsplanen i Amerika. Den ble satt i verk i 1937 etter tilskyndelse fra Shoghi Effendi, og den markerte begynnelsen på den første epoken i Den Guddommelige Plan, ved at den satte i gang den systematiske gjennomføringen av ‘Abdu’l-Bahás store idéskisse for den åndelige erobringen av planeten.

Store og vidunderlige oppgaver utfordrer oss som aldri før. De krever en tilsvarende stor og vidunderlig offervilje, pliktroskap og målrettet hengivenhet av hver eneste én av oss. For tiden er det internasjonale bahá’í-fondet fullstendig utilstrekkelig til å understøtte den veldige utvidelsen som det nå er behov for i alle de mangfoldige aktivitetene som drives av bahá’í-troens verdenssamfunn. Den nylig fullførte oversikten over det som har skjedd i løpet av syvårsplanen, vitner om vår evne til å innfri Sakens økende krav. Heltemotet hos de elskede vennene i Iran, den ivrige responsen som 3694 hengivne pionerer gav på appellen om denne ytterst viktige tjenesten, den uopphørlige aktiviteten hos undervisere, administratorer, lokalsamfunn og enkelttroende i hele den fremvoksende verdensordens organisme – alt dette har utstyrt denne voksende livets hær med nye krefter og evner. Som vi skrider inn i fremtiden, kan vi være fullt forvisset om hans alltid nærværende gavmildhet og om den endelige seier for våre bestrebelser på å opprette hans rike i denne urolige verden.

Kjærlige bahá’í-hilsener

Det Universelle Rettferdighetens Hus